

Т Р О П Ч О

Тропчо днеска е сърдитъ,
изпоцапанъ, неомитъ.

Ту се качи на дувара,
ту съ кокошкитъ се кара,

па се блещи и се пули,
цъфналитъ сливи брули . . .

Ту котака ще удари,
или по стенитъ шари,

пише, драска и рисува,
но не може да ротува.

Ето вече зайци, мечки,
разни малки бубулечки

и човъци най-напредъ,
наредени редъ по редъ.

Той и баба си съ метлата
нарисувалъ на стената,

какъ пригърбена и стара
само ходи и се кара.

Но за тази пакостъ дребна,
пакъ го баба му издебна,

та го хвана и нашляпа,
че стенитъ изпоцапа.

И удари го на плачъ,
този чуденъ рисувачъ . . .

И. Стубель